

ویژه اول ماه مه

انترناسیونال است نجات انسان ها

به بار مینشانند اما این مبارزات که در آن مرحله شکست خورد در دل خود تجارب با ارزشی با خود دارد که تاکید مستمر و مصر بر استقلال طبقاتی و سازماندهی کارگران یکی از آن موارد است تا بتوانند از به انحراف کشیدن مبارزات کارگری و مبارزه اجتماعی توده ای پیش گیری کنند. به گفته گرامشی: " تنها دلیل وجود و منشأ قوی مبارزات در ایران طبقه کارگر است" و این که سرمایه داری و طبقه کارگر هر دو برای کنترل مبارزه میکنند تا سیاست های طبقاتی خود را بر توده های مردم اعمال کنند. بر این اساس برای کارگران در این دوران برخورد به مسئله اعمال قدرت بر وسائل تولید و توزیع و در پی آن، گرفتن قدرت سیاسی مهم ترین مسئله است. اکنون نمونه های بارز آنرا در گوشه و کنار جهان مبینیم که چگونه در آمریکای لاتین کارگران کنترل کارخانه و کارگاه را بدست میگیرند و بر آن اعمال قدرت میکنند در اروپا، همانند یونان و در آسیا همانند هند و همه اینها نیاز دارند تا گسترده شوند و تمامی بخش های کارگری و مزد بگیران را در بر بگیرد.

کارگران ایران نیز در گذشته ای نچندان دور توشه ای از تجربه کنترل کارخانه و تقسیم زمین و فعالیت شورایی، در شهر و روستا را با خود به همراه دارند. این ها همه تجارب گرانبهایی است برای حرکتی سراسری، نه در یک کشور و محدوده جغرافیایی، بلکه در سطح جهان تا پوزه سرمایه جهانی را بخاک کشد و جهانی نو در اندازد. جهانی بری از بردگی، استبداد، فقر، بیکاری و بی عدالتی.

در ایران نیز اعتراضات و تلاش های کارگران و مزد بگیران در طی همه این سالها سرکوب و استبداد، با تمامی فراز و فرودهایش، همیشه تداوم داشته و برای رسیدن به حقوق خود مبارزه کرده اند. در سالهای اخیر هم با افزایش تورم و در کنار سیاست های اقتصادی رژیم سرمایه داری ایران که کارگاه ها و کارخانه های صنعتی بزرگ را به ورطه ورشکستگی و بسته شدن کشیده است. در یک مورد دبیر خانه کارگر رژیم (به نقل از نشریات داخل ایران، مثل تابناک) به بیکار کردن بیش از صد هزار کارگر در طی یک سال گذشته اعتراف میکند، تورم لجام گسیخته، سطح پایین درآمد در مقابل افزایش قیمت ها و از بین رفتن امنیت شغلی که در پی خود بیکاری و فقر روز افزون را به ارمغان آورده است، جامعه را به حالت انفجار در آورده،

از اول ماه مه ۱۸۸۶ که کارگران شیکاگو جنبش درخواست ۸ ساعت کار در روز را آغاز کردند تا چند روز پس از آن در روز چهارم ماه مه که تظاهرات آنان برای رسیدن به درخواستهایشان به خون کشیده شد، بیش از یک قرن میگذرد. برخی از این خواسته ها در کشورهای پیشرفته صنعتی در طی مبارزات کارگران و عقب نشینی سرمایه داری برای جلوگیری از گسترش جنبش های مبارزاتی کارگران و تبدیل آن به انقلاب و سرنگونی رژیم سرمایه، بدست آمده، همانند ۸ ساعت کار در روز، بیمه بیکاری و ...، با اینکه اکنون سرمایه جهانی به تمامی آن دستاوردها دست درازی کرده و در شرایط مشخص این دوره سعی میکند که یکی یکی دست آوردهای کارگران را پس بگیرد که تا حدودی هم موفق عمل کرده است، با اینحال در شرایط بحران موجود در ساختار سرمایه داری، جنبش های اعتراضی کارگران و مزد بگیران و در کل جنبش های ضد سرمایه داری گسترده میشوند.

پس از فروپاشی بلوک شرق، ترکتازی سرمایه به تمامی این دستاوردها آسان تریه نظر میامد، هرچند که مبارزات کارگران با فراز و نشیبی محسوس، گاهی پس کشیده و گاهی پیش، اما با تمامی فراز و فرودهایش، از پا ننشسته است. در دهه دوم بحران ساختاری، نظام سرمایه برای نجات منافع و از دست ندادن سودهای کلان خود، قربانیان بسیاری را به مسلخ بیکاری، فقر و فروپاشی هنجارهای اجتماعی میکشاند. حضور جنبش های کارگری و اجتماعی در تقابل با هجوم سرمایه، شعله های امید را زنده نگاه داشته است. در آمریکای شمالی، جنبش های اشغال وال استریت، در اروپا، جنبش اشغال خیابانهای منتهی به مراکز سود آوری سرمایه، با فراز و فرود به پیش میرود. در کشورهای در حال توسعه همانند تونس و مصر بطور مثال، جنبش های نان و کار برپا میشود، هرچند که نبود سازماندهی کارگران و احزاب و سازمانهای چپ بدلیل حضور نهادینه استبداد و دیکتاتوری در مناطق مشابه، این جنبش ها را از مسیر تغییرات ساختاری منحرف میکند و به توافقات از بالا و در درون نیروهای سرمایه و عمه و اکراه مذهبی خودشان برای تداوم استبداد

کارگران همه زبان‌ها بکی شوید
شما چیزی بجز زنجیرهایمان برای از دست
دادن ندارید اما جهانی برای فتح دارید
زنده باد انقلاب اجتماعی

چگونگی شکل‌گیری اول ماه مه، روز جهانی کارگر

- در روز ۳۰ آوریل ۱۸۸۶ یک روز پیش از اعلام اعتصاب، بخشی از کارگران در کنار هم جمع می‌شوند و عکس دست‌جمعی می‌گیرند. در بالای سرشان در تابلوی که قرار دارد نوشته شده است "سی ام آوریل ۱۸۸۶، پیش از اعتصاب":

حتی دیگر قشر متوسط جامعه که در دوران رونق اقتصادی در هر جامعه‌ای زندگی خوبی دارند را هم به خط فقر و یا زیر خط فقر کشیده است. این مسائل و مشکلات نه تنها زندگی معمول همه کارگران و مزدبگیران را متلاشی می‌کند بلکه جامعه را نیز با خود دچار نابسامانی خواهد کرد. در این شرایط است که تمامی کارگران پیشرو و نیروهای سوسیالیست کارگری باید در جهت سازماندهی و تشکل‌یابی پیش بروند و از مبارزات هم‌زمان خود در هر صنفی پشتیبانی کنند و برای همبستگی و گسترش مبارزات خود، از مبارزات اجتماعی زنان، دانشجویان و خواسته‌های اساسی و پایه‌ای توده‌ها حمایت به عمل آورند و در پیوند با این مبارزات دست به عمل مشترک بزنند.

برای کارگران و عناصر پیشرو طبقه کارگر، فعالیت در جهت سازماندهی مستقل و همچنین پشتیبانی از مبارزات و فعالیت‌های هم‌زمانشان در هر گوشه کشور و جهان در تقابل با نظام سرمایه‌داری و بدست آوردن خواسته‌های صنفی و حقوقی خود یک گام اساسی است و در پی آن تبلیغ و تشویق آنان به سوی ایجاد شوراهای مستقل کارگری در جهت مبارزه‌ای متحد و فراتر از خواسته‌های صنفی، برای کسب قدرت سیاسی و اعمال قدرت کارگران بر وسایل تولید و توزیع و بر اندازه‌ی نظام سرمایه‌داری می‌باشد.

و برای نیروها سوسیالیست و چپ کارگری دفاع از مبارزات مستقل کارگران بدون هیچ پیش شرطی و تبلیغ شوراهای مستقل کارگری در جهت کنترل کارگری و اعمال قدرت کارگران بر وسایل تولید و در نتیجه دستیابی به قدرت سیاسی، نقش سازنده و تاریخی مدافعان راستین سوسیالیست خواهد بود. فراموش نکنیم که مبارزه سرمایه‌داری و طبقه کارگر بر سر همین کنترل است تا بر اساس آن رهبری طبقه خود را در جامعه اعمال کنند.

گرامی داشت اول ماه مه که هر ساله برگزار می‌شود با اینکه گامی است در جهت نشان دادن همبستگی جهانی کارگران اما شاید این پرسشی بپراخ نباشد که "پس از این روز چه؟ و روزهای پس از آن؟"، سازماندهی، اتحاد و گسترش مبارزات و اقدام عملی در این راستا و همبستگی با جنبش‌های توده‌ای و اجتماعی و استمرار در مبارزه، راه‌هایی هستند که با عمل به آنها می‌شود به آینده مبارزه امیدوار بود. فراموش نکنیم که "ما را بخاطر کارهای که نکرده ایم بیاد نخوانند سپرد"

به امید گسترش مبارزات کارگران و زحمتکشان و همبستگی بین‌المللی در تقابل با سرمایه‌داری

در ادامه بشکل کوتاه و تیتروار و بهمراه عکس، تاریخچه شکل‌گیری اول ماه مه روز جهانی کارگر و برخی از وقایع تاریخی مربوط به آن ارائه می‌شود. تمامی این وقایع تاریخی بر ضرورت اتحاد و همبستگی جهانی کارگران تاکید دارد و ثابت شده است که تنها در یکی شدن و همسو بودن مبارزات است که می‌شود بر سرمایه‌داری و بی‌عدالتی‌اش شورید و بر ویرانه‌های آن جهانی نو ساخت.

باشد که هر شکستی، سرآغاز پیروزی باشد

-اول ماه مه ۱۸۸۶ با اعلام درخواست ۸ ساعت کار در روز و پرداخت مزد برای ۱۰ ساعت کار، با اعتصاب کارگران آغاز شد. در پی آن دعوت به تظاهرات که در روز چهارم همین ماه برگزار شد انجام گرفت.

سالها بعد بنای یادبودی برای اعدام شدگان آن روز در پارکی در نزدیکی میدان " هی مارکت" گذاشته شد که اسامی اعدامیان بر روی آن حک شده است.

- شورش روز ۱ مه ۱۸۹۴ یک سری تظاهرات خشونت بار در شهر کلیولند در اوهایو آمریکا رخ داد. افزایش بیکاری در این شهر در پی بحران در سال ۱۸۹۳ بوجود آمد که بیکاران برای محکوم کردن سیاست های مسئولین که تاثیری در بهبود اوضاع آنان نداشت دست به تظاهرات زدند.

- اول ماه مه ۱۹۱۹ مجموعه ای از تظاهرات خشونت آمیز در شهر کلیولند ایالت اوهایو رخ داد. شورش در حالی شروع شد که رهبر سوسیالیست ها، چارلز روتن برگ به همراه اتحادیه ها، سوسیالیست ها، کمونیست ها، و آنارشیست ها تدارک تظاهراتی را در جهت اعتراض به زندانی شدن ایگورین ویکتور دنیس از رهبران اتحادیه آمریکا و از بنیانگذاران تشکیلات کارگران صنعتی جهان **Industrial Workers of the World (IWW)** برنامه ریزی کرده بود. در این تظاهرات که با حمله پلیس بخون کشیده شد، ۲ نفر کشته، ۴۰ نفر زخمی و ۱۱۶ نفر از جمله روتن برگ دستگیر شدند

- در چهاردهم جولای ۱۸۸۹ که انترناسیونال دوم در شهر پاریس برگزار شد اول ماه مه را بعنوان روز جهانی همبستگی کارگران برسمیت شناخت.

- اولین بزرگداشت روز جهانی کارگر در ایران بسال ۱۳۰۱ برگزار شد. در اردیبهشت ۱۳۵۸ تظاهرات بزرگی در سراسر ایران برگزار شد که در شهر تهران بیش از نیم میلیون نفر در آن شرکت کردند.

نیروهای پلیس برای متفرق کردن سخنرانان و تظاهرات کنندگان در تکاپو بودند که بر اثر انفجار بمبی که در میان نیروهای پلیس منفجر شد، بهانه ای بدست آنان برای به خون کشیدن تظاهر کنندگان داد که در طی آن ۴ نفر کشته و بیش از ۷۰ نفر زخمی شدند و تعداد زیادی در همان شب و روز بعد بازداشت شدند. بعدا پس از انجام محاکمه، ۵ تن از رهبران آنارشیست ها به اعدام محکوم شدند که یکی از آنان بنام لویز لینگ شب پیش از اعدام دست بخودکشی زد و خودش را کشت. در زمان اعدام ۴ تن باقی مانده، آگوستو اسپایس سردبیر روزنامه "عصر کارگران" و از سخنرانان تظاهرات چهارم ماه مه پیش از آنکه بدار آویخته شود فریاد زد:

" زمانی فرا خواهد رسید که سکوت ما از صدایی که در هنگام دار زدن امروز ما میشنوید قدرتمند تر خواهد بود."

باید که بر فقر و بی عدالتی شورید، اینان هراس شان از یگانگی ماست

تصرف کارخانه به وسیله کارگران و اعمال کنترل بر وسایل تولید بخشی از مبارزه با سرمایه داری است

تشکلات مستقل کارگری و ایجاد شوراهای کارخانه ها و کارگاه های تولیدی و پی آمد آن ایجاد شوراهای سراسری، قدرت کارگران را به نمایش خواهد گذاشت

با امید به کسب قدرت همه کارگران و
زحمتکشان هم درتولید - توزیع و هم
درسیاست

اتحاد و همبستگی کارگران ضامن پیروزی شان علیه سرمایه است

Weblog: controlkargari.wordpress.com

E-mail: control.kargari@gmail.com

زنده باد سوسیالیسم